

INSTINCT

Ivonne Wilken

INSTINCT

THRILLER ^ KABOOK

Eerste druk april 2021

© 2021 Ivonne Wilken

© 2021 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Albadoro Publishing

Omslagbeeld: iStockphoto

Foto auteur: © Themistoklis Altintzoglou

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

The meeting of two personalities is like the contact of two chemical substances: if there is any reaction, both are transformed.

-Carl Gustav Jung

Krullebol!

1

Leven en dood

T.

Mijn slachtoffer is nog niet klaar om te sterven. Als mijn handen haar keel zo stevig omklemmen dat de luchttoevoer blokkeert, kan ze niet meer praten. Toch is de smeekbede in haar ogen duidelijk. Ze heeft ook zo veel om voor te leven, is nog veel te jong om te sterven. En juist de macht die ik daarmee over haar heb, dat ik degene ben die beslist of het einde nabij is of dat ze morgen gewoon de zon weer zal zien opkomen, zorgt ervoor dat een tinteling zich van mijn hart tot mijn kruis verspreidt. Want hoewel ik degene ben die haar verleid heeft om met mij mee te gaan - om haar vervolgens in deze hachelijke situatie te plaatsen - ben ik tegelijkertijd de enige die haar nog kan redden. Als ik haar luchtpijp verder afknijp, weet ik dat de gespannen spieren in haar lichaam zullen verslappen, dat haar oogleden nog een paar keer zullen knippen, voordat ook daar alle beweging eindigt. En juist dat contrast, die korte, maar heftige doodstrijd met de totale overgave die onherroepelijk volgt, is de reden waarom ik het telkens weer doe.

Even sluit ik mijn ogen om van het moment te genieten. Dan kijk ik haar weer recht aan om niets te hoeven missen, en gedoseerd verhoog ik de kracht in mijn handen. De smeekbede in haar ogen wordt vervangen door wanhoop. Ze weet nu dat haar einde nabij is. Vlak voor ze de wereld verlaat puilen haar ogen uit. Dan wordt het lichaam slap en lijkt ze zich over te hebben gegeven aan het onvermijdelijke. De dood treedt in en deze vrouw met al haar eigenaardigheden eindigt als een lege capsule. Dit ontzielde lichaam, dat nu is overgeleverd aan het verrottingsproces, ligt hier door mijn toedoen. Als ik er niet was geweest, had ze zoals gebruikelijk de deur van haar kantoor achter zich dichtgetrokken om in haar auto te stappen. Dat weet ik omdat ik haar nauwkeurig geobserveerd heb. Daarna zou ze een tijdje naar de juiste muziek zoeken, om vervolgens haar driejarige dochter van school te halen. Naar huis rijden om een maaltijd te bereiden. Niets van dit alles. Vanavond zal haar echtgenoot thuiskomen om tevergeefs naar haar te zoeken. Of misschien wordt hij al eerder op haar vermissing geattendeerd doordat de school belt met de vraag waarom zijn dochter nog steeds niet is opgehaald. En waarom neemt zijn vrouw de telefoon niet op? Dit eens zo perfecte gezin is niet meer. Het gouden ei vertoont een lelijke barst, waardoor het al zijn glans verloren heeft. Nadat ik mijn handen losmaak van haar keel, sta ik op en bekijk mijn werk van een afstandje. Ik voel me onaantastbaar, groots. Het bloed stroomt vol door mijn aderen als ik naar dit leeggelopen lijf kijk. Dan vermaan ik mezelf: concentreer je, er is werk aan de winkel. Voor nu zal ik haar in plastic rollen en verstoppen, want ik moet ervoor zorgen dat ik een geloofwaardig alibi heb.

Met de adrenaline nog gierend door mijn lijf ga ik aan het werk.

Alex en Adana

Adana stond voorovergebogen, met haar handen gespreid op de tafel voor zich en haar voeten lichtjes uit elkaar. Haar ademhaling verliep rustig. Precies zoals cursusleidster Katja had gezegd, ademde ze diepe teugen lucht ritmisch in en uit. Van achteren had Alex zijn handen om de buik van zijn lange, slanke vrouw gelegd. Hij probeerde met haar mee te ademen. Alex en Adana bevonden zich in de minivariant van de zwangerschapscursus: vier bijeenkomsten van twee uur elk. ‘Een flink tempo’, ‘hands-on’, ‘kleine groepen’ en ‘speciaal voor mensen met een volle agenda’ waren de steekwoorden waarmee de bijeenkomsten op de website werden aangeprezen. Grote stappen snel thuis dus, en dit had vooral Adana aangesproken. Of, preciezer: dit was het enige waar ze in haar overvolle agenda een plekje voor had kunnen vinden. Alex had liever de complete cursus gevolgd, maar daar hadden ze eerder in de zwangerschap mee moeten beginnen. Ze waren veel te laat en Adana stond dan ook met de dikste buik van alle deelnemers de instructies van Katja op te volgen. Alex had zich afgevraagd of het wel verantwoord was om nog naar deze avond toe te gaan, maar Adana had hem verzekerd dat dat nog prima ging. De groep bestond naast Adana en Alex uit slechts drie andere stellen, waarvan de vrouwenbuiken zich in verschillende stadia van ontwikkeling bevonden. Door de ruimte verspreid lagen felgekleurde yogaballen en yogamatten en er was een flip-over die Katja gebruikte om met al even vrolijk gekleurde

markers theorieën, feiten en handigheidjes over de zwangerschap en de bevalling uit te leggen. Verder stond er een laptop waarvan de informatie op een scherm geprojecteerd werd.

Een golf van geluk spoelde over Alex heen toen hij een voetje van het kleintje tegen de buikwand van zijn vrouw voelde duwen. Omdat haar zwangerschap al tegen het einde liep gebeurde dit de laatste tijd wel vaker. Toch kon hij het niet helpen, zo wonderlijk vond hij het. Hij draaide zijn hoofd om Adana in haar nek te kussen, een plek waar hij makkelijk toegang toe had, met dank aan het korte kapsel dat haar hals onbedekt liet. In de groep werd gelachen om iets en afgeleid keek hij om. Hij richtte zich weer op zijn vrouw en samen probeerden ze de ademhalingsoefening die ze net hadden gekregen uit te voeren. Adem goed in door je neus en blaas in drie keer uit door je mond. Twee keer kort en de laatste uitademing langer, zodat je longen goed leeg zijn. Het idee was dat ze moesten beginnen met 'puffen' zodra ze voelden dat een wee begon. Heerlijk, Alex hield van de meervoudsvorm waarin Katja sprak: ze gingen bevallen! Opnieuw genoot hij van het ritme van Adana's buik onder zijn handen, maar hij zag dat Adana het gelaten over zich heen liet komen. Ze keerde zich naar hem om en synchroon bliezen ze pufjes in elkaars gezicht.

Ineens veranderde haar gezichtsuitdrukking. Haar pupillen verwijdden en haar blik werd intens. Fletsj, het leek wel alsof er met een naald in een waterballon was geprikt, waardoor de golf vruchtwater vanuit haar kruis naar beneden kwam. Haar vliezen waren gebroken en de comfortabele joggingbroek was doorweekt. Alex voelde de spetters op zijn blote voeten. Alle training ten spijt raakte hij onmiddellijk in paniek en pakte zijn vrouw bij de arm

om haar naar de uitgang te leiden. Hij bedacht zich, liet haar staan en zette koers naar Katja, om zich halverwege alweer om te draaien. In zijn verwarring wist hij niets beters te doen dan de bezwete krullen uit zijn gezicht te strijken en hulpeloos van de een naar de ander te kijken. Katja overzag de situatie en kwam naar hen toe. 'Blijf vooral rustig doorrademen,' waarschuwde ze Alex meer dan Adana. Terwijl ze hem bij de arm pakte sprak ze hem streng toe. 'Alex, nu moet je er zijn voor Adana. Ga door met wat ik je geleerd heb: haal diep adem en blaas de lucht langzaam uit.'

Hoewel hij zich schaamde voor zijn gedrag, was hij opgelucht dat ze het roer van hem overnam. Doordat hij haar instructie opvolgde verdween zijn bleke kleur, maar de schaamte niet, en door zijn hangende schouders leek hij wel tien centimeter te krimpen.

'Ik ga de auto halen.' Hij rechtte zijn rug en liep met grote passen weg, blij om uit Katja's blikveld te kunnen verdwijnen.

'Ademhalen!' riep ze hem na. Ze ondersteunde Adana en volgde in een rustiger tempo. Terwijl ze de ruimte verlieten, staarden zes paar angstige ogen hen na. Ongetwijfeld waren de andere deelnemers, zowel de mannelijke als de vrouwelijke, bang voor wat hen te wachten stond.

Katja legde een handdoek op de stoel en hielp Adana bij het instappen. Alex vroeg zich af waar ze in godsnaam zo snel die handdoek vandaan had gehaald. Hij voelde zich zwaar incompetent. Katja had de deur nog niet gesloten of hij trok al op. Hoofdschuddend keek ze hem na. Nee, in zo'n laat stadium moest ze geen cursisten meer toelaten, je kon zien wat voor onrust dat in de groep veroorzaakte.

Even later parkeerde Alex de auto dwars voor de ingang van het ziekenhuis. In zijn haast liet hij zijn portier openstaan voor hij Adana bij het uitstappen hielp. Hij rende naar de rolstoelen die voor het ziekenhuis verzameld stonden, precies zoals Katja had verteld; dat van die rolstoelen, niet van het rennen. Net als de winkelwagentjes bij een supermarkt waren ze via kettinkjes met elkaar verbonden en had je een muntje nodig om er één los te krijgen; ook iets wat ze op de cursus te horen hadden gekregen. Maar zoals zo vaak waren theorie en praktijk twee verschillende dingen. Vertwijfeld voelde hij in zijn zakken ... niets. Hij vloekte binnensmonds en draaide zich wanhopig om naar Adana, die hoofdschuddend een euro uit haar zak viste.

'Hier schat,' lachte ze, terwijl ze het muntje in zijn hand duwde.

Hij rende terug. Met Adana in de rolstoel liep hij in volle vaart naar de ingang, waar een verpleegkundige hen stond op te wachten. Waarschijnlijk had Katja het ziekenhuis gewaarschuwd.

Bijna rustig legde Adana een hand op de arm van haar man. 'Parkeer jij de auto nou even fatsoenlijk.'

Alex prakkeseerde er niet over. Hoe kon hij haar in deze situatie alleen laten?

De verpleegkundige was het duidelijk met zijn vrouw eens en sprak hem streng toe. 'Meneer, u zult echt uw auto moeten verwijderen. Dit is de ingang van een ziekenhuis.' Toch kon hij ook de humor er wel van inzien, en hij voegde er grinnikend aan toe: 'Bovendien maakt u het dieven wel erg makkelijk, zo met die open deur en de sleutels er nog in.' Hij zag dat zijn grap niet aansloeg, las de wanhoop in Alex' ogen en ging vergoelijkend verder: 'Maakt u zich geen zorgen, ik zorg ervoor dat uw vrouw

in de juiste handen terecht komt. Weet u waar de afdeling is?’

Alex knikte schaapachtig.

De verpleegkundige duwde Adana voor zich uit. Ze keek achterom en riep hem na: ‘Ademhalen!’ Dat had hij eerder gehoord en hij verslikte zich even toen hij zijn vrouw en de verpleegkundige goedgehartig hoorde lachen.

Hij wist precies waar de afdeling was; ze waren er al een keer geweest om zich voor te bereiden. Toch liep hij tot tweemaal toe een verkeerde gang in voor hij zijn vrouw op de kraamafdeling had gevonden. De auto stond nu netjes geparkeerd in de parkeergarage, precies op de witte lijn tussen twee vakken.

T.

Dagen later maak ik het af door me van haar lichaam te ontdoen. Geen vervelend klusje. Integendeel. Hoewel het me vooral om de angst in de ogen van het slachtoffer gaat en nu alle emotie uit het lichaam verdwenen is, boeit het me. Dit koude, stijve lijf dat door mij in plastic is gerold en eens een bruisend persoon was, de vezels die losschieten als ik haar met de elektrische zaag bewerk, de levenloze, lompe brokken waarin ze is geëindigd nu ik klaar met haar ben. Nog eenmaal kijk ik naar de ledematen, dan rol ik ze een voor een in plastic en leg ze in bundeltjes bij de deur. Als het laatste lichaamsdeel verpakt is, draag ik de pakketjes door de bosjes naar de auto. Een pad onderhoud ik niet en af en toe zwiepen er takken in mijn gezicht. Het wordt al schemerig en even denk ik een takje te horen knappen. Met ingehouden adem luister ik en spied de omgeving af. Waarschijnlijk heb ik het me ingebeeld. Behalve het vertrouwde klotsen

van het water tegen de steiger hoor ik niets en zie ik ook geen schaduw bewegen. In de verder oorverdovende stilte rond het meer voel ik me als een vis in het water. Ik zet me weer in beweging. Als het laatste bundeltje in de kofferbak ligt, sluit ik hem af en loop terug om het plastic te verwijderen en de plek met chemicaliën van bewijsmateriaal te ontdoen. Dan kijk ik zorgvuldig nog een keer rond voor ik het licht uitdoe en afsluit.

Via het hobbelige pad rijd ik terug naar de weg. Daar draai ik naar links en wordt opgeslokt door het asfalt. Een nieuwe taak ligt voor me in de duisternis te wachten.

Mijn bestaansrecht centreert rond macht. Macht die telkens weer opnieuw bewezen, getoond en gevoed moet worden. Macht die ik gretig opslurp als ik het leven van mijn slachtoffer tot mij neem. Die door mijn lichaam stroomt als ik de sterfelijkheid verfijn door het karkas te reduceren tot nog vergankelijkere brokken. En daar houdt het niet op. Nee, als een soort van Heilige Drie-eenheid heb ik nog een derde taak: de samenleving, dus ook jou, angst aanjagen. De wereld moet zien waar ik toe in staat ben. Jullie angst en de pijn en de frustratie van zowel de nabestaanden als de politie voeden mij. En dus moet ik jullie de afschuw laten zien. Jullie confronteren met jullie sterfelijkheid door het slachtoffer te tonen. Open en bloot voor een ieder om te vinden.

Nu weet je dus waar het om draait: het nemen van levens, het reduceren van de restanten en het tentoonstellen van de pathetische, leeggelopen hulzen aan gepeupel zoals jij. Pure, rauwe macht.

Alex, Adana en Aislin

Vol ongeloof hield Alex het krijsende meisje omhoog. Nog nooit had zo'n allesomvattend en bijna uit elkaar barstend gevoel van trots zich meester van hem gemaakt. Dit kleine hoopje mens was niemand minder dan zijn dochter. Een bundeltje waarvan bloedresten en andere afscheidingsmaterialen slechts seconden geleden door de kraamverpleegkundigen waren afgeveegd. Een meisje van niet meer dan vierduizend gram. Zijn dochter! Het was nauwelijks te bevatten. Hoe graag hij het ook had gewild, en hoezeer hij er ook naar had uitgekeken, dat het zo zou voelen, zo heftig en intens, had hij nooit kunnen voorspellen.

Alsof hij haar elk moment kon breken legde hij het kleintje terug naast zijn vrouw. Met een vochtig washandje bette hij het zweet van haar gezicht. Vervolgens drukte hij een zoen op het nog steeds plakkerige voorhoofd.

'Een dochter, het is een meisje,' vertelde hij onnodig nog eens. Samen hadden ze besloten om het geslacht van hun toekomstige kind in het ongewisse te laten, want was een verrassing op het ultieme moment niet zoveel leuker?

Met een glimlach op haar bleke gezicht keek Adana haar echtgenoot aan. 'Gaat ze echt Aislin heten?' vroeg ze plagerig, refererend naar de talloze momenten waarop ze zowel de naam voor een eventuele zoon als dochter hadden veranderd.

Wat een vrouw. Van dichtbij had hij gezien hoe heftig het was om te bevallen en nu maakte ze alweer grapjes. Het enige wat hij gedaan had was het doorknippen van de navelstreng die de symbiotische verbinding tussen moeder

en kind symboliseerde. Maar zijn vrouw, wat een prestatie. Apetrots was hij.

Dat was kortgeleden nog wel anders. Toen was zijn trots ver te zoeken en voerden paniek en woede de boventoon. De bevalling was al urenlang gaande en zijn vrouw verloor veel bloed. Het ziekenhuislaken raakte doordrenkt met een donkerrode substantie. De gynaecoloog keek gespannen op de monitor naast het bed en zijn hart zonk hem in de schoenen. De blik van verstandhouding tussen de leden van de medische staf liet weinig te raden over, maar toen ze die vacuümpomp tevoorschijn haalden om de geboorte te vergemakkelijken, raakte hij pas echt in paniek. Je kon zo'n enorme pomp toch niet op zo'n kwetsbaar kinderhoofdje zetten? 'Zichzelf vermannen' waren woorden die niet meer in zijn woordenboek voorkwamen en even dreigde hij de controle over zichzelf te verliezen. Hij moest zich tegen elke vezel in zijn lijf verzetten om de pomp niet uit de handen van de gynaecoloog te rukken. De armen van de kraamverpleegkundige, die krachtig op zijn schouders rustten, hielpen hem daarbij. Ze keek hem indringend aan, om hem in niet mis te verstane woorden duidelijk te maken dat hij de situatie er zo niet beter op zou maken. En of het nou kwam door haar handen, de indringende blik, haar woorden of haar klinische kleding, die in schril contrast met zijn gevoelens stond, hij wist zijn krachten te verenigen om de innerlijke orkaan het zwijgen op te leggen. Wel had hij boos haar handen van zijn schouders geschud en was de gang op gelopen om tot bedaren te komen. De pasteltinten op de muren hielpen onbedoeld, of misschien juist wel bedoeld, om zijn rust terug te vinden. Gesteund door het zachte groen ademde hij diep in en uit zoals hij tijdens de zwangerschapsgymnastiek

had geleerd. Pas toen kon hij met rechte rug de kamer weer in lopen.

Maar dat was allemaal vergeten nu, totaal vergeten. Het lag achter hen. Bij het zien van de rode lakens had hij zich nog afgevraagd of het mogelijk was dat een mens zo veel bloed verloor. Wat als Adana ... wat als Aislin ...? Hij maakte de gedachte niet af. Dat was meer dan hij verdragen kon. En hij hoefde haar niet af te maken. Het noodlot was afgewend. Hij had nu twee vrouwen in zijn leven, twee kernegezonde vrouwen. Nu Aislin ter wereld was gekomen en het naar omstandigheden goed met zijn vrouw ging, drukte hij de kraamverpleegkundige spontaan een zoen op haar wang. Ondanks haar norske uiterlijk kon ze een glimlach niet onderdrukken.

2

Thuis

T.

Tegenwoordig heb ik een vaste pleegplaats. De ideale plek om te werken en tegelijkertijd een prima lokmiddel voor mijn slachtoffers. De buitenkant van het boothuis heb ik in oude staat gelaten. Met zijn kapotte planken waarvan de afgeschilferde verf ooit rood was, wekt het weinig interesse. Van binnen heb ik het laten renoveren. Niet dat het er luxueus uitziet, nee, de inrichting is karig, maar de muren zijn zo goed als geluiddicht en de structuur van zowel de muren, de vloer, als het plafond is glad en waterafstotend, om sporen gemakkelijk te kunnen wissen. Hoewel het boothuis geïsoleerd in de natuur staat en hier weinig mensen komen, heb ik mezelf een dekmantel gegeven: dit is mijn atelier en ik ben de zonderlinge kunstenaar. Zonderling om de eigenaren van de boothuizen enkele honderden meters verderop op een afstand te houden. Niet dat ze me veel zien - ik heb hiernaast natuurlijk ook een ander leven, waar ik je verder

niet mee zal vervelen - maar als ze me per ongeluk eens tegen het lijf lopen, zijn ze niet geïnteresseerd in die stugge artiest. Zonder het met zo veel woorden te hoeven zeggen, voelen ze haarfijn aan dat ik met rust gelaten wil worden. Met dank aan mijn gesloten, norske uitstraling.

Als 'kunstenaar' heb ik mij niet gespecialiseerd; ik pak zo'n beetje alles aan, je kunt het zo gek niet verzinnen. En dat doe ik niet alleen om een imago neer te zetten, nee, ik gebruik het ook om mijn ongeoorloofde praktijken te verbloemen. Ik doe aan houtbewerking om geluiden die eventueel toch ontsnappen te verklaren. Om de rare pakketjes die ik vanuit het boothuis naar de auto draag te camoufleren, maak ik de meest grillige vormen van metaal, steen, klei, gips en alle andere mogelijke materialen. En dan de schilderkunst natuurlijk. Kwasten, verf en half afgeschilderde doeken staan her en der door mijn 'atelier' verspreid als excuus voor de ontsmettingsmiddelen. Met de schilderijen kan ik ook de rails aan het plafond verklaren: daar hang ik ze aan te drogen of exposeer ik ze. In werkelijkheid zijn de rails natuurlijk ergens anders voor bedoeld: om plastic 'douchegordijnen' aan te hangen zodat ik geen sporen achterlaat.

Bloed, een fascinerende substantie. Als het door ons lichaam reist houdt het ons in leven, als het uit ons lichaam stroomt voert het datzelfde leven met zich mee weg. En hoewel het misschien niet altijd zichtbaar is voor het blote oog, loert het altijd op de achtergrond, klaar om je te verraden. Ik ken het klappen van de zweep. Ik weet hoe voorzichtig ik ermee moet zijn, want als ik gepakt word stroomt het levensbloed uit mij in plaats van uit mijn slachtoffers.

Als bloed je verrader is, is luminol zijn medeplichtige, en ze opereren altijd samen in het donker. Net als bloed is het een fascinerende materie, echt een tovergoedje. Als geelgroene chemische stof is het een wondermiddel voor rechercheurs. Als het in het donker met bloed in contact komt, licht het fluorescerend blauw op. En dan kun je nog zo hard gepoetst hebben, het verdwijnt niet. Zelfs als je bloedvlekken overschildert reageert luminol er nog op, en dus neem ik geen enkel risico. Ik werk in een ruimte afgeschermd door plastic, plastic dat dan weer mijn wondermiddel is en dat ik op een andere plek laat verdwijnen, zodat ze het niet aan mij kunnen linken.

Dat de werken al jaren dezelfde zijn valt niemand op. Hier komen geen mensen en de houten luiken voor de ramen zijn stevig gesloten. Voor degenen die ik hier uitnodig zijn dit de laatste beelden op het netvlies. Die nemen ze met zich mee hun graf in. Nou ja, graf ...

Een paar dagen nadat ik mijn slachtoffer om het leven heb gebracht, ga ik als 'kunstenaar' aan de slag. Sinds de moord ligt het in plastic gerolde lichaam in een ruimte die ik daar speciaal voor onder de vloer heb laten aanleggen. Niet dat dat ooit als zodanig op een bouwtekening is vastgelegd, nee, voor de werklui die het jaren geleden hebben gebouwd, gold het als een hermetisch afsluitbare ruimte voor mijn kleiopslag. Maar ik geloof niet dat die zwartwerkers veel belang aan bouwtekeningen hechtten, laat staan aan een administratie daarvan. De smalle opbergruimte bevindt zich onder een luik, ongeveer in het midden van de vloer, zodat het vanaf de buitenkant niet zichtbaar is. En als iemand al onder het op palen staande boothuis kruipt, ziet hij niet meer dan een met oude planken afgetimmerde schacht. Hier kan ik mijn slachtoffer bewaren tot ik mij van het lichaam ontdoe. Het

is immers belangrijk dat ik rond de tijd van de verdwijning een alibi heb, wat niet mogelijk is als ik direct na de moord van het lichaam af moet. Dat kost te veel tijd. Nee, na de moord zorg ik ervoor dat ik met anderen ben of in elk geval ergens in het openbaar, waar ik weet dat ik geregistreerd wordt. Het opruimen komt later. Gelukkig ben ik een nauwgezet persoon en plan ik zowel de voorbereiding als de afwerking tot in detail. Vanaf het moment dat ik mijn slachtoffer begin te bespioneren, laat ik zo weinig mogelijk sporen na. Als het mogelijk is verbergen elegante handschoenen mijn vingerafdrukken en door het dragen van synthetische kleding is het minder waarschijnlijk dat ik vezels achterlaat. Het profiel onder mijn schoenen is nihil. De kans dat ze een afdruk vinden is sowieso klein, omdat ik op verharde ondergrond werk. Het gereedschap dat ik gebruik om het lichaam tot hanteerbare stukken te reduceren - hapklare brokken, zeg maar - reinig ik steriel en berg ik gecamoufleerd op in mijn atelier. Net als dat ik bepaal wie mijn slachtoffers zijn, bepaal ik dat ik niet gevonden word. Als ik als T. opereer, vervang ik mijn nummerbord voor een nummerbord dat op naam van een zogenaamde katvanger staat. En omdat jij waarschijnlijk geen idee hebt wat een katvanger is, leg ik het gelijk even uit. Een katvanger is iemand die de klappen voor je opvangt als de autoriteiten om wat voor reden dan ook achter je aan komen. En net zoals hij op dat moment eigenaar van mijn auto is, staat ook het boothuis op zijn naam, iets waar ik hem 'rijkelijk', maar natuurlijk zwart, voor beloon. Hoe heerlijk is het dat de illegale wereld altijd oplossingen aandraagt voor vraagstukken waar het normale leven je het antwoord schuldig op moet blijven?

Alex, Adana en Aislin

Toen ze drie dagen later het ziekenhuis verlieten, was Alex nog steeds dronken van geluk. Hij kon amper bevatten hoe zo'n kleintje de beproevingen van het afgelopen jaar in één keer uitwiste. Hij was degene die dolgraag een kind had gewild en had het nodige in het werk gesteld om zijn vrouw ook zover te krijgen. Zij wilde meer 'van het leven genieten', zoals ze dat zelf zei. Ongelofelijk; alsof Aislin geen genot was. Als het aan Adana lag, dacht ze alleen maar aan haar carrière, borrelen en het maken van zakenreizen. Niet dat ze daar na de bevalling mee zou stoppen, o nee, die illusie maakte hij zich niet. En was dat niet precies waarom hij van haar hield? Vanwege haar zelfstandigheid en drijfveren om verder te komen? Daar kwam bij dat hij het geweldig vond om het grootste deel van de zorgtaken op zich te nemen. Dat zij dan af en toe de bloemetjes buiten zou zetten, dat was haar meer dan gegund.

Met een uitgelaten blik keek hij naar de twee vrouwen in zijn leven. Hij kon zijn jongensachtige grijns niet onderdrukken.

'Ja ja, pappa op je roze wolk, houd jij je blik nu maar op de weg,' onderbrak Adana zijn gedachtestroom. Ze gaf hem een kneepje in zijn dijbeen. Hij kon nog steeds niet geloven dat deze mooie, sterke, humoristische vrouw voor hem gekozen had.

Niet lang daarna reden ze hun wijk in. In welk huis ze woonden liet zich raden: een wel drie meter hoge, opgeblazen ooievaar was door de krachtige wind van gisteravond uit balans geblazen en wiebelde vrolijk aan

zijn draden heen en weer. Ook de slinger 'Hoera, een meisje!' liet weinig aan de verbeelding over.

Hij parkeerde de auto, stapte uit en sloot deze keer keurig zijn portier. Daarna liep hij om de auto heen en hielp Adana bij het uitstappen voor hij Aislin van de achterbank tilde. Even verwrong Adana's gezicht van pijn - ze had maar liefst acht hechtingen - daarna sloeg ze haar arm door die van Alex en samen liepen ze naar de voordeur, waar hun ouders en vrienden hen verwelkomden. Vluchtige en natte zoenen, omhelzingen en tegen hun hoofd stuiterende heliumballonnen vielen hen ten deel. Binnen stond op een lange tafel een buffet dat door hun vrienden was gemaakt en via de openstaande schuifpui drongen voorjaarsgeluiden het huis binnen. Flessen rosé werden ontkurkt en het glas werd geheven op de nieuwe aanwinst. Ook Adana nipte aan haar glas en genoot met gesloten ogen van de alcoholische drank die haar zo lang onthouden was.

Een geslaagd feest, maar na een poosje verdween Adana naar de slaapkamer op de bovenverdieping waar ze voorzichtig probeerde te gaan zitten in één van de stoelen van het slaapkamerzitje. Nog voor ze de bekleding onder haar achterste voelde, schoot ze alweer omhoog. Vloekend zocht ze naar de opblaasband die ze haar in het ziekenhuis hadden meegegeven en die ergens in de reistas moest liggen die Alex alvast naar boven had gebracht. Terwijl ze de band opblies, leunde ze tegen het raamkozijn en keek naar buiten. Daar staken de voorjaarsbolletjes alweer voorzichtig hun kopjes boven de grond uit en stonden de struiken in knop. Adana was er met haar gedachten niet bij en zag het niet. Ze liep terug naar de stoel en legde de band op de zitting. Voorzichtig probeerde ze te zitten.

'Idioot gedoe,' mompelde ze. Ze vond haar draai en pakte de papieren die ze aan het lezen was voor ze naar de zwangerschapscursus gingen. Al snel werden haar oogleden zwaar en drongen de woorden niet meer tot haar door. Ze stond op en trok het dekbed opzij, kleepte zich uit en kroop in bed. Voor ze er erg in had doezelde ze weg en werd wakker doordat het bed zachtjes veerde.

Alex zat op de rand. Hij leunde op de arm die hij aan de andere kant van haar lichaam had geplaatst. Toen ze haar ogen opende, zoende hij haar zachtjes.

'Ik wilde je niet wakker maken,' fluisterde hij. 'Ik kom alleen even kijken of alles goed gaat.' Hij streek de haren uit haar gezicht.

'Prima, het was alleen een beetje druk beneden. Slaapt Aislin al?'

Alex grinnikte. 'Die ligt samen met haar opa in de recliner te slapen.' Voor Adana zich zorgen kon maken, voegde hij eraan toe: 'De rest van het bezoek is vertrokken en ik heb gecontroleerd of ze niet kan vallen. Ik wilde hem dat plezier niet ontnemen, hij is zo in de wolken met zijn kleindochter.' Met een grijns ging hij verder: 'Wie van hen het hardst snurkt, is mij niet duidelijk.' Daarna trok hij zijn schoenen uit om met kleren en al over haar heen te rollen.

Gezamenlijk vielen ze in slaap.

T.

Misschien moet ik beginnen met uitleggen hoe ik aan mijn naam gekomen ben. Natuurlijk is T. niet mijn oorspronkelijke naam, wat voor ouders noemen hun kind nou T.? Nee, het is een initiaal geworden omdat ik dat wel toepasselijk vond. Niet omdat ik mezelf als een

crimineel zie natuurlijk, meer als een heerser over leven en dood, maar ik realiseer me dat mijn rituelen het gebruik van een initiaal wel zo toepasselijk maken. En T. past bij me.

Als kind was ik al anders. De kinderen uit de straat vroegen zo nu en dan of ik met ze wilde spelen, maar dat weigerde ik pertinent. Hoe stoer ze zichzelf ook vonden, ik kon niet anders dan ze als kinderachtig omschrijven. Jezus, de spelletjes waar ze zich mee bezighielden. Voetballen, voetballen en nog eens voetballen. En, o ja, tikkertje, ook al zo geavanceerd. Ik heb me eens door een groep buurtkinderen laten verleiden op 'survival' te gaan in een bos aan de rand van de stad. Natuurlijk was ik sneller, vaardiger, en bovendien een stuk minder laf dan de anderen. Wat een stelletje watjes zeg. Al snel verdween ik in het 'ruige' landschap en nadat ik over slootjes was gesprongen en onder braamstruiken door was gekropen, klom ik in het dichte bladerdek van een boom. Niet dat ik me verstopte of zo, maar uiteindelijk dacht een joch dat Michael heette me boven in de boom te hebben 'ontdekt', en, nog stommer, dat hij over dezelfde vaardigheden beschikte als ik. Moeizaam klom hij naar boven en ging op de tak onder mij zitten, waar hij wankel zijn evenwicht probeerde te vinden. Dat had hij beter niet kunnen doen. Vanuit mijn vogelperspectief keek ik op hem neer en omdat ik mezelf een stuk comfortabeler onder de beweeglijkheid van de boom voelde, sloeg ik beide benen naar één kant waardoor ik met de punt van mijn gymshoenen net de tak waarop hij zat kon bereiken. Met het pompen van mijn voeten bewoog ik zijn tak ritmisch op en neer.

Michaels ogen werden groot van schrik en hij sloeg zijn armen krampachtig om de tak. 'Hou op, ik ga vallen!'

Zijn angst intrigeerde me. Als ik de tak nog harder zou laten bewegen, zou zijn paniek dan proportioneel toenemen, of was die al maximaal?

Hoe ze elkaar beïnvloedden weet ik niet, maar een samenspel van angst, zwaartekracht en onhandigheid liet hem naar beneden vallen. Hoewel verschillende takken zijn val braken, tuimelde hij die warme zomerdag rap naar beneden, om op het van droogte krakende bladerdek tot stilstand te komen. De val, zijn schreeuw, de manier waarop hij de grond raakte, dat alles fascineerde me. En hoewel de aansteller beweerde dat hij een gebroken been had, wist ik allang – net zoals de dokter later vast zou stellen – dat het niet meer dan een verstuipte enkel was. Hoewel het zijn woord tegen het mijne was, verbood zijn moeder me om nog met hem spelen. Alsof ik dat wilde zeg.

Of die keer dat mijn interesse werd gewekt door de bezigheid van twee leeftijdsgenootjes. Vol trots liet Tim zijn spiksplinternieuwe, elektronisch bestuurbare auto aan Ahmed zien. Ik hoorde hun kreten van ontzag toen hij het ding met hoge snelheid cirkels over het schoolplein liet scheuren, en de gierende geluiden van het protesterende wagentje nadat hij hem op volle kracht voor- en achteruit bochten liet draaien, hun pijnlijke ‘wow’ toen hij hem, al dan niet bedoeld, tegen een muur liet botsen. Ik ging naar het schuurtje achter ons huis om gereedschap te halen en liep terug naar het pleintje. Ze zagen mij aankomen en Tim navigeerde de auto naar zich toe, pakte hem op en klemde hem angstvallig tegen zich aan. Voor ze weg konden lopen, liep ik met de schroevendraaiers op hen af en trok het speelgoed onder de nodige protesten onder zijn arm vandaan. In kleermakerszit, met de auto op z’n kop in mijn schoot,